

La casa per la finestra

Et guanyaràs el pa amb la suor del teu front... Amb lleugeres diferències de transcripció, segons les versions, aquesta sentència bíblica ha estat considerada sovint un càstig.

Ben mirat, podria tractar-se d'un savi advertiment, per a prevenir-nos que, en aquest món, no ens regalen res. Les interpretacions més impregnades de mordacitat deixen entendre que, a més d'un càstig, es tracta d'una norma escassament original.

I si volem ésser sincers, cal convenir que el fet de treballar, així tal com sona i considerat en termes generals,

no sol despertar grans entusiasmes. Ens atreu més la folgança i el veure venir sense haver de matar-s'hi. Però és una matèria emmetzinada, contradictòria, que no hi ha per on agafar: sembla que quedar-se sense feina ens preocupa tant o més que l'obligació de treballar. I com que, d'enginy, no ens en falta, era inevitable de trobar-hi, si no una solució, una cataplasma que ens amorosís el cop. En realitat n'hem trobada més d'una, però em voldria referir, per raons d'actualitat, a una de la qual traiem molt de partit. Em refereixo als ponts, aquestes

falques encastades al calendari i que deixen uns buits preciosos entre dia feiner i dia feiner.

Fa ben poc hem aconseguit, modelant aquest tema, una veritable obra mestra: el pont del dia de la Constitució empalmant amb el pont de la Immaculada, una felicitosa circumstància que ha permès unes minivacances de cinc dies. Ara, un cop dat i beneït, ens conviden a un acte de contribució, fent-nos saber (gairebé amb to de reny) que la platxèria ha costat a Catalunya 40.000 milions de pessetes, i 300.000 al conjunt de l'estat espanyol. Però

què són, avui, uns quants milers de milions de pessetes? Una vaga referència, vet-ho aquí, ganes de posar-nos de malhumor amb bagatel·les.

Pere Calders